

YAZI-YORUM

3
SAYI

*Durmadan düşünüyorum,
ne çok ölüük
yaşamak için*

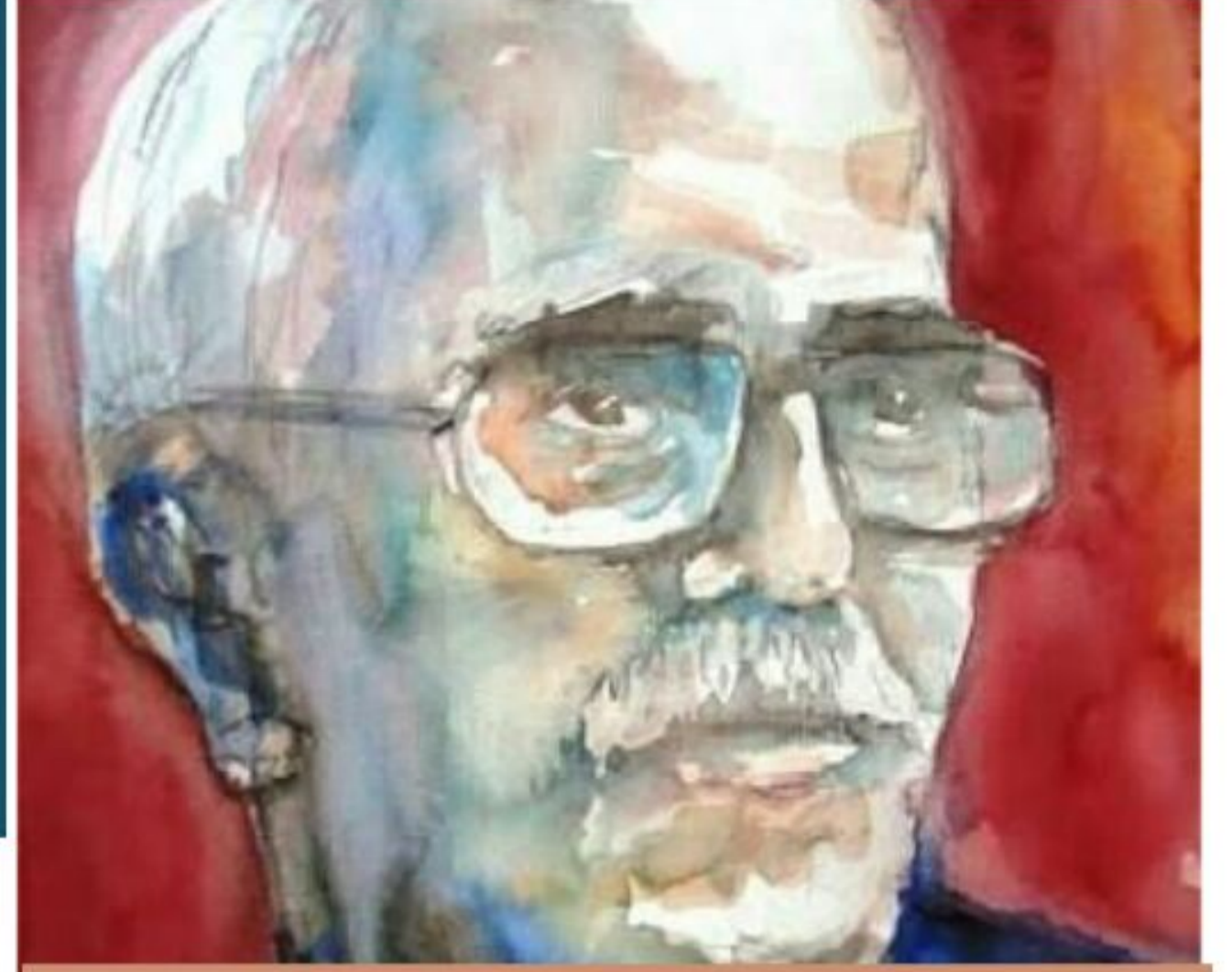
DNAT KUTLAR

www.yazi-yorum.net

Edebiyat Dergisi

Onat Kutlar

"Hayatımın başı ve sonu belliydi; hiç olmazsa ortasını kaçırmamalıydım"

Öykü Deneme Şiir

Figen Şahin | Öykü
Arzu Doğruer | Öykü
Hatice Hamarat | Şiir
Mahmut Yıldırım | Öykü
Arzu Doğruer | Şiir

Hakan Bıçakçı Röportaj

UCUZ ROMAN

Eğer yanıtlarım seni korkutuyorsa, o zaman korkutucu sorular sormaktan vazgeçmelisin.

ONAT KUTLAR

25 Ocak 1936'da doğdu. 30 Aralık 1994'te İstanbul'da The Marmara Oteli'nin pastanesine konan bombanın patlaması sonucu yaralandı, 11 Ocak 1995'te (59 yaşında) yaşamını yitirdi. İlk ve orta öğrenimini memleketi Gaziantep'te tamamladı. İstanbul Hukuk Fakültesi'ndeki öğrenimini son yıl yarıda bıraktı, felsefe öğrenimi için Paris'e gitti. Türkiye'ye döndükten sonra bir süre Doğan Kardeş dergisinde sekreterlik yaptı.

1956 yılında, "a Dergisi"nin, 1965'te ise Türk Sinematek Derneği'nin kurucuları arasında yer aldı ve 1976 yılına kadar aynı derneğin yöneticiliğini yaptı. Kuruluşundan başlayarak İstanbul Film Festivali Düzenleme Kurulu, 1981 yılından ölümüne kadar da İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı İcra Kurulu üyesiydi. Reklam ajanslarında da çalıştı. 1978'de, Kültür Bakanlığı Sinema Yapım ve Gösterim Merkezi'nin kuruluş çalışmaları içinde yer aldı.

1952'de çeşitli dergilerde çıkan şiir ve hikâyeleriyle tanınmaya başlayan Onat Kutlar, edebiyattaki özgün yerini ödül kazanan "İshak" adlı öykü kitabıyla aldı.

1989'da, İranlı Şair Furuğ Ferruhzad'ın şiirlerinden bir seçmeyi Celal Hosrovşahi ile birlikte çevirerek Sonsuz Günbatımı adıyla yayımladı.

Unutulmuş Kent adlı şiir kitabı 1996'da Fransa'da Rauyamont Vakfı tarafından

ÖYKÜ:

İshak (1959)

DENEMELER:

Sinema Bir Şenliktir (1984)Yeter ki Kararmasın (1985)Bahar İsyancıdır (1986)

ŞİİR:

Peralı Bir Aşk İçin Divan (1981)Unutulmuş Kent (1986)

SENARYOLAR:

Kenan (1979)Hazal (1979)Hakkari'de Bir Mevsim (1982, Ferit Edgü ile birlikte)

ÖDÜLLERİ:

1960 Türk Dil Kurumu Öykü Ödülü İshak adlı kitabıyla1994 Fransa'dan "L'Ordre des Arts et des Lettres" nişanı, Türk Sinematek'indeki çalışmaları nedeniyle

Onat Kutlar | Kediler

Bir sürü ölmüş kediyle bir arada yaşamayı seven o eski dostumuzu uzun uzun hatırlamakta ne fayda var. Şimdi onun saçları uzamıyor. Hiçbir şeyden haberi yok. Belki de uzun bir uykuya yatmıştır. Öyleyse rahatça giyinebilir, sokağa çıkabilirim. Altı gündür bu şehirdeyim. Hep kenar mahalleleri, sessiz sokakları, pis çamurlu dere boyunu gezdim. Kalabalık yerleri ve oraların insanlarını tanımıyorum. Acaba beni birinin tanıyabileceğinden mi korktum? Sanmıyorum. Bir hafta önce işimden atıldım. Ama korku yok. Tersine ipsiz bir deve gibi başımı istediğim deliğe sokabilmekten memnun dolaşıyorum.

Kapıya indim. Posta rafında adıma gelmiş bir mektup. Şaşırdım. Kimden olabilir? Kimseye haber vermeden usulca sıvışıp geldiğim bu şehirdeki adresimi kim biliyor? Heyecanla zarfı açtım.

"Dostum," diye başlıyordu mektup.

"Bir haftadan beri merak içindeyim. Birdenbire nasıl ortadan kaybolduğunu anlayamadım. Evine sordum. Ev sahibi kadın hiçbir şey bilmediğini söyledi. Gar Şefine seni tarif edip böyle birini gördün mü dedim. Sarı çizmeli Mehmet Ağa, beyefendi!., dedi, ben nereden tanıyayım? Ümitsiz eve döndüm. Başı belada değilse elbet bir gün gelir diye düşündüm.

İki gün önce biri geldi. Garip bir adam. Başında fötr şapka. Ayağında kıl potur ve uzun konçlu postallar vardı. Bıyıkları da kocaman. Sırtında doksan üç savaşımdan kalma bir martinle geldi, kapıya dayandı. Senin gelip gelmediğini sordu. Yok kardeşim dedim, yerini bile bilmiyorum. Sonra bazı şeyler anlattı. Seni muhakkak bulmalıymış. Sözde sen herifin bir dostunu işkenceyle öldürmüşsün, ne bileyim daha bir yığın saçma şeyler. Neyse, seni yarın saat dörtte, istasyonun yanındaki kır kahvesinde bekleyecek. Görülecek hesabı varmış. Beni de görmeyi unutma, meraktan ölüyorum. Gözlerinden öperim.

Not:

Ha, bu adresi de o herif verdi. Doğru mu, değil mi bilmiyorum. Belki de şimdi bu mektup senin eline geçmemiştir. Bir posta rafında duruyordur. Neyse, selamlar."

Notu okuyunca bir gülmedir tuttu beni. Oradaki basit saçmalığı bir türlü anlayamıyor, anlayamadığımı için de boyuna gülüyordum. Otel kâtibî gözlüğünün üstünden kötü kötü baktı. Başımı sallayarak sokağa fırladım. Sokakta bir güz ikindisi. Gece yağmur yağmıştı. Asfaltın ortasında küçük gölcüklere birkaç akasya yaprağı düşmüş yüzüyordu. Otomobillerin, kalabalık sinema kapısının, postanenin önünden geçtim. Mektubu düşündüm. Kötü şeyler yazılıydı. Belki de bir yığın saçma. Birisi benden hesap soracaktı. O ölmüş, yaşlı dostumuzun hesabını. Poturlu ve fötr şapkalı bir adam. Üstelik martini de var. Belki de ağızdan dolma. Ne olursa olsun, epeyce korktum. Üşüdüm. Kafam binlerce lirayı yanlış saydığını fark eden bir veznedarın kafası gibiydi. Kâğıtları hızla çevirip yeniden başladım. Ta o işe gitmediğim ilk günden. Yirmi iki ekim sabahı kendimi daireye gitmeye isteksiz buldum. Canım evde oturmak, bir dosta gitmek, kısaca avare bir gün geçirmek istiyordu. Üstelik bu halim bana pek olağan bir şeymiş gibi geldi. Sanki o güne kadar birçok defalar canım çekmediği için işe gitmekten vazgeçmiştim. Oysa dokuz yıllık öyle ya aşağı yukarı dokuz yılı buluyor memurluk hayatım öylesine bir makine düzeni içinde geçmişti ki, iki bin altı yüz doksan iki sabah, kasaba meydanındaki o büyük saat tam ben vali konağının önünden geçerken sekiz otuzu çalmıştı. Ne bir adım önce, ne bir adım sonra. Bu yüzden yeryüzünün düzen duygusuyla ün salmış bir yığın büyük adamıyla aramda bağlar tasarlamış, hatta gülünç hayaller kurmuşum.

Yatağın içinde düşünüp dururken, uyuşuk bir kaplumbağanın o ne yapacağını bilmez, bilinçsiz atılışıyla birden kalktım, giyindim ve sokağa fırladım. Önce ayaklarım nereye götürürse oraya gideyim diyordum. Ama biraz sonra bilinçaltının işe karıştığını, belirli bir yöne sürüklendiğimi fark ettim. Tuhaf bir zincirlenmiş beni eski günlerin kaynaştığı bir kalabalık düzene, sonra oraya ait silik bir anının zorla ittiği bir merak duygusuna sürükledi. Bulvar hafif bir yağmur altında ağır ağır ıslanıyordu. Dalgınlıkla, arkadan gelen bir otomobilin altında kalmamak için bulvarın soluna geçtim. İçimde o tuhaf merakı, o çocukça merakı duyarak ellerim cebimde dört yol ağzına doğru yürüdüm. Pembe boyalı ilkokulun bitişiğindeki küçük yapıya düzayak açılan kapının önünde durdum. Sımsıkı kapalıydı. Yıllardan beri kimse açmamış gibi kapalıydı. Bekledim, açılmadı. Birden sabırsızlandım. Kapının çabucak açılması gerekmiş gibi geldi. Geç kalıyordum. Saat dokuzaya iki kala olmalıydı. Saati baktım, gerçekten dokuzaya iki vardı. Şimdi her gün nefes nefese daireye yetişen sayman bile gelmiş oturmuştur masasına diye düşündüm. Şef gözlüğünü indirip bakıyordu masalara. İçimde iki değişik utanç duygusu birbirine karıştı. Kapı açılrsa kurtulacaktım. Bulvar daireye giden açık bir yoldu. O kadar kolay ki. Durak iki adım ötede. Otobüs yolda görünüyor. Tokmağı hızla vurdum. Tahta aralıklarından ince bir toz döküldü. Birden bir çift takunyanın tıkırdadığı, taş döşeli kuytu bir Ermeni avlusu. Sonra kapı menteşelerinden sökölür gibi gürültüyle açıldı. Hemen içeri girdim. Otobüsü görmemek için kapadım kapıyı.

Şu anda bu şehirde kimse, kalabalık, gürültülü, fıkır fıkır bir caddenin hemen kıyısında, ona bunca yakın, bunca kolay, ama ondan bu kadar ayrı, sessiz, ölü bir havanın varolabileceğini düşünemezdi. Kapı kapanınca her şey dışarıda kaldı. Aralıkta durdum. Yüksek takunyalara tünemiş eski dostum hiçbir şey söylemeksizin yüzüme bakıyordu. Gözlerinde hemen ağlayacak gibi duran o eski, tortulu hüznü. Onu eskiden de böyle görürdüm. Küflenmiş bir limon gibi tatlı sert, tedirgin. Ama hep susardı. Onu kapı deliklerinden, pencere aralıklarından ya da müşterisine kapıyı açmasından faydalanıp odasının bir köşesinden merakla seyrettiğim günlerde de böyleydi.

Belirsiz bir davranışla omuzlarını silkti. Sonra zararsız bir hayvana rastlamış gibi yavaşça eğilip bir çardak gülü bozgununun payandasını düzeltmeye başladı. Avlu eskisi gibiydi. Zengin limonluklarda hiçbir yeri olmayan, çoğu kimselerce çiçekten bile sayılmayan, alçakgönüllü bitkiler doldurmuştu bahçeyi. Melez, soysuzlaşmış dikenli güller, sarısabırlar, hatmiler, tek katlı cılız kasımpatıları. Çoğunun yaprakları dökülmüş, tomurcukları kurumuştur. Ama dostum onların diplerini büyük bir dikkatle karıştırıyordu. Sakalı gülün yapraklarına dolaşıyordu.

"Yahu," dedim yavaşça. "İnsan böyle mi karşılır! Kırk yılda bir geliyoruz. Bir merhaba bile yok mu?"

İrkilerek döndü. Yüzü korku içinde gibiydi. Gülümsemeye çalışarak: "Ha? Yok! Daldım. Merhaba! Yok canım!"

Konuşması tutuk, belki biraz de kekemeydi. İçeriye yürüdüm. Oda kapısı aralıktı. İttim. Girdim. Bir an garipsediğim, sonra bütün ayrıntılarıyla hatırladığım, sonra da alıştığım bir koku içimi doldurdu. Hani o bir eski zaman matbaasının, bir oto tamir evinin, bir kış ahırının ya da bir derici dükkânının kendine özgü bulunmaz kokusu. Kıl pöstekiyle karışık tutkal kokusu. Birden rahatlardım. Gittim oturdum bir iskemleye. Duvarlarda utlar, kemanlar. Göğüslerini anlatılmaz güzellikte sedef oymalarının kapladığı utlar. Yerde eski bir kilim. Odayı kaplayamamış. Açık kalan yere bir hasır katlanıp konmuş. Hani kediler?

Kapı açıldı, dostum içeri girdi. O esnada nerelerden fırlayıp çıktılar anlayamadım, sürüyle kırçıl kedi. Odayı öylesine doldurdular ki. Uzun çizgiler gibi tavanı keserek uçtular. Bir süre onları seyrettim.

Dostum uzun uzun onların hikâyelerini anlattı. Bunları biliyordum. Sokağa yılda bir defa ya çıkar ya çıkmazdı. Öbür günleri hep kedilerle. Tuhaf kedilerdi bunlar. Hatta kediye pek o kadar benzemedikleri bile söylenebilirdi. Dokununca dağılan, uçan, kaybolan şeylerdi. Bunca yıldır yaşıyorlardı. Bu evcil kuşların yuva yapmayı düşündüğü karmakarışık saçların gizlediği kafa hep onları besliyordu. Bunca yıldır yiyecekleri hep ayaklarına geliyordu. Gözlerini yeryüzüne açalı beri hiç aydınlık yüzü görmemişlerdi. Güneş görmemiş, nemli mahzenlerde sapsarı yeşermiş cılız buğdaylar gibi soluk, kişiliksiz ve bencildiler. Dostum hepsini bir arada besliyordu. Belki de yirmi kadardılar. Her birine bir saatini verse günü doluyordu. Sonra utlar.

Oturdu. Utlardan birini eline aldı. Bozuk, tellerinden yalnız ikisi kalmış bir çalgıydı bu. Parmaklarıyla bir iki dokundu. Sedef işlemeli göğsünden tozlar döküldü. Tozlu sesler. Uzun uzun çaldı. Belki de akort ediyordu. Tellerden ilkel, garip bir ezgi yayılıyordu ortalığa. İçimde yıllardır duymadığım, alışık olmadığım bir rahatlık duygusu uyandı. Bu karanlık odada birkaç gün, belki daha uzun bir süre kalmayı istedim. Gerçi pek sıkı fıkı değildik. Ama olsun ne çıkar. Kedileriyle ilgilenirdim. O da bundan korkunç bir zevk duyardı.

"Kedileriniz çok güzel," dedim yavaşça.

Başını kaldırdı. Telaşlı, heyecanlı bir yüzle konuşmaya başladı.

"Evet... Güzel değil mi! Hepsini ben kendim yetiştirdim. Hepsi de güzel. Eskiden böyle değildim. Gençlik günlerimde. Gece gündüz sokaklarda sütlerdim. Arasına kedilerle uğraştığım olurdu. Ama ne kediler. Püüüh. Sokak kedileri. Çamurlu. Arsız. Tam ısınırın kaçıp giderler. Sokak sokak dolaşırdım. Yıllarca bu böyle sürdü. Sonra anladım."

Durdu. Ağır ağır, "Sokak kedileri sokaklarındı," dedi. "Bıraktım onları. Ben kendiminkileri yetiştirdim. Bilseniz ne belirsiz şeylerdi. Belki o zamanlarda da yaşıyorlardı. Ama ne bilecektim. Hep o sokak kedileriyle uğraştım. Sonra aklım başıma geldi."

Bilseniz ne belirsiz şeylerdi. Belki o zamanlarda da yaşıyorlardı. Ama ne bilecektim. Hep o sokak kedileriyle uğraştım. Sonra aklım başıma geldi. Benimkileri yetiştirdim. Kendim gibi besledim hepsini."

Birden durdu. Gözlerimin içine bakarak, "Hiç kediniz var mı?" dedi.

"Var."

"Çok mu?"

"Yoo. İki tane."

"Hepsi de iyi mi?"

"Nasıl iyi mi?"

Anlamamış gibi şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Yani hepsi de mi iyi?"

"Ne demek istediğinizi anlayamadım," dedim. "'Kedilerin bazıları iyi mi oluyor?"

Hâlâ şaşkındı. Sonra küçümseyen bir gülüşle gevşedi.

"Öyledir," dedi. "Neyse, dikkat edin. İkisini de aynı derecede besleyin. Birini çok beslerseniz kuvvetlenir ve öldürür öbürünü." Biraz düşündü. "Öyle ya nerden bileceksiniz. Neyse geçelim. Kedilerimi eskiden kimseye göstermezdim. Bakışlardan dağılıyorlardı. Ölenleri bu utlara gömdüm." Yüzündeki hüznün tortulandı. "Şimdi büyüdüler. Kaç yıldır kapımı çalanlara gösteriyorum. Artık onlar korkuyorlar. Onlar kedilerimin bakışlarından korkuyorlar. Kedilerim bir bakmasın gözlerine, dağılıyorlar, kayboluyorlar, kaçıyorlar."

"Korkuyorlar mı?" dedim yavaşça. "Neden?"

"Size göre değil," dedi.

"Bana göre değil mi? Neden bana göre değil?"

Kelimelerin üstüne basa basa, beni egemenliği altına almak ister gibi, "Siz onları seviyorsunuz," dedi.

Hafifçe irkildim. Bir sevgiye konu olacak yaratıklar değildi bunlar. Gözlerimi dostumdan ayırmadan havaya baktım. Kedilerden biri bir yarım çember çizerek gözlerimle ampulün arasından hızla geçiyordu. Baktığıma görünce birden durdu. Havada, donmuş bir taş gibi durdu. Kuyruğunu kıvrıp bana baktı. Gözbebekleri üst üste kapanmış bir parantez gibiydi. Ona dikkatle baktım. Gözleri gözlerime bakıyordu. Yabansı, soluk, anlaşılmaz. Bu öylesine bir kumardı ki, şansımı denemeyi sonraya bırakmak zorunda kaldım. Kedi kaydı. Çemberini tamamlayıp hasırın kıvrımlarında kayboldu.

"Galiba öyle," dedim. "Kedilerinizle bir arada yaşamayı çok isterdim."

Dostum parmaklarını oynattı. Çalgının oymalı göğsünden tozlu, soluk kedi tüyleri dökülmeye başladı.

Kaç gün bilmiyorum. Onunla birlikte kaldım. İlk günler belirli bir huzuru sürdürmenin sevinci içindeydim. Sonra bu sevinç zayıflayıp kaybolunca kendimi eski bir odada, acayip bir adam ve bir yığın bencil kediyle bir arada buldum. O zaman aramızdaki o şaşmaz ve anlaşılmaz ilgi kuruldu: Düşmanlık. Bu nasıl oldu bilmiyorum. Ama galiba bir camın öbür yanına geçmek isteyen bir sineğin aslında camın öbür yanında olduğunu bilmemesi gibi bir şey. Onun o sonsuz çabası yok mu? Hâlâ anlayamadım. Anlayamadım. Bugün bile hiçbir şey bilmiyorum

İkinci gündü sanıyorum. Bahçeden bir kasımpatı alıp göğsüme takmak istedim. Belki değmezdi. İşe yaramaz, soluk, taç yapraklarının çoğu kurumuş bir şeydi. Olsun, istedim işte. Tam dostuma dönmüş, "Şu kasımpatılarından mor olanını koparıp geleyim. Göğsüme takacağım," diyordum. Birden o zamana kadar hiç görmediğim ama varlığını sezdiğim on dördüncü kedi saklandığı yerden çıkıp kendini bütün hızıyla yüzüme fırlattı. Geriye çekildim. Korkunç bir bakışla burnuma sürünerek geçti. Sapsarı olmuştum. Bir de iskemlenin arkalığı. Sırtımı öyle acıttı ki.

"Ne oluyor yahu?" diye bağırdım.

Dostum telaşlandı.

"Durun, durun canım! Bir şey yok. Bazen olur. Yalnızca bir yanlış anlaşılma."

Bir saat kendime geledim. O mor kasımpatı da dalında kuruyup kaldı.

Sonraki günler daha korkunç şeyler oldu. Geceleri uyurken yaptıklarını anlatmak bile güç geliyor. Ya gündüzleri. Örneğin, ut çalınırken ufak bir gürültü yapsam kötü kötü bakıyorlar, sinir bozucu miyavlamalarla kafamı şiş iriyorlardı. Kaçıp kurtulmayı düşünmedim değil. Ama kapının ardındaki cadde, gürültü, kalabalık, bizimkiler ve bütün ötekiler bana çok uzaklarda kalmış bir geçmişin artık düşünmesi bile hayalden başka bir şey olmayan ayrıntıları gibi geliyordu.

Üçüncü gündü sanıyorum. Öğleye doğruydum. Dostumla karşılıklı oturmuş düşünüyorduk. Kediler ortalarda yoktu. Bir ara ona burada oturmaktan sıkılıp sıkılmadığını, kapıyı açıp caddeyle bir ilgi kurmanın mümkün olup olmadığını soracak oldum. Birden o şeytanlardan birkaçı köşelerden fırlayıp üstüme atılınca, "Eee! birader," dedim. "Yeter artık. Ne bu? Şu kedilerinize bir çekidüzen verin. Hele bazıları yok mu? Artık bayağı rahatsız olmaya başladım."

Ben bunları söyleyince birkaçı daha atıldı yüzüme. Dostum heyecanla, "Hiçbir şey yapamam," dedi. "Onları ben öyle olsunlar diye yetiştirdim, hiçbir şey yapamam. Asıl siz kendinize bir çekidüzen verin."

Kan tepeme sıçradı. Güçlkle tuttum kendimi. Anlaşılan bu serseri kedileriyle üzerimde bir egemenlik kurmak istiyordu. Bütün gece bir çare düşündüm. Şu kedileri bir ortadan kaldırılabilem diye düşündüm. Çok güçtü. Dokununca dağılıyor, sonra yeniden eski biçimlerini buluyorlardı. Suya çizgi çizmek gibiydi. Sonunda sabaha karşı buldum. Uzun bir yoldu ama en sağlamıydı galiba. Neden daha önce düşünemediğime şaştım.

Ertesi gün hemen planımı uygulamaya koyuldum. Oldukça güç oluyordu4 Sakallıyla konuşmalarım bana yardım etmese belki de bu işte hiç başarı gösteremeyecektim. Bu konuşmalar aracılığıyla daha iyi sonuçlar aldım. İşe iyilerden başladım. İyi kedilerden. Önce onları besledim. Domuzlar gibi semirdiler. Artık öbürlerinin yiyeceklerini kapıyorlar, yerlerine gidip oturuyorlardı. Bu durum sonucunu göstermekte gecikmedi. Bir öğle vakti büyük bir kavga çıktı. Sakallının bütün çabasına rağmen kedilerden biri öldü. Bir pelte gibi dağıldı, bir daha eski biçimine dönemedi, belirsizleşti, geldiği yere gitti. Sakallı çok üzüldü buna. Sinirinden saatlerce ağladı. Tam ortalık bir parça yatıştığı sırada ikinci bir kavgada bir kedi daha ölünce üzüntüsünden yatağa düştü. Yatağını iyi bir yere yerleştirip ona çay pişirdim. Udunu istedi. Biraz akort ettikten sonra başucuna astı. Üzüntüsü dinmek bilmiyordu. Uzun bir süre hıçkırıklar içinde kekeleyerek yakındı. Kavganın neden çıktığını bir türlü kestiremiyordu.

Hiç acımadım. İşe devam ettim. Her gün bir iki tanesi gidiyordu. Odanın havasını dolduran o yoğun koku hafifliyor, tavanda anlaşılmasız şekiller çizen, devinip duran kırçıl çizgiler azalıyordu.

Dostum artık pek az konuşuyordu. Ut başucunda asılıydı. Akort etmek bile istemiyordu. Zayıfladı. Gözleri çöktü. Doktor getirmek istedim. Kesin olarak reddetti. Yemek yemiyordu. Sütçünün her sabah kapıya bıraktığı sütünü içmez olmuştu. Günlerimiz tuhaf bir çılgınlık içinde geçiyordu. Sıçrayan, kavga eden, ölen kediler, hastalık kokusu, uykusuz saatler. Böyle giderse bir gün onu öldüreceğimi bildiğim halde, üstüne titriyor, bütün isteklerini pek isteği yoktu ya yerine getiriyordum. Kimbilir belki de onun öleceğini kabul etmek istemiyordum. Ama bu, gün gibi apaçıktı. Yağmur gittikçe bastırdı. Eski evin tavanlarından sular sızıyordu. Döşemede öylesine su birikti ki, bahara kadar kalsa hasırlar yeşerebilirdi. Avluya bile çıkmıyordum. Avlu bana artık oksijeni bol, yaşayamayacağım bir ortam gibi geliyordu. Ama odadaki hayatım dayanılmaz bir durum alınca bu, hastanın odadaki son temiz hava kırıntılarını boşuk nefeslerde tükettiği ve kendini ölüme hazırladığı gündü bahçeye fırladım. Yağmur altında sarhoşlar gibi dolaştım.

O gün öğleden sonra son kedi öldü. Dostuma, hastalığın ölü kedilerle birarada yaşamadan arttığını, onların insana umutsuzluk verdiklerini anlattım. Sonra sağlık meselesini. Odanın ortasında bir yığın leş. Bırak artık şunları dedim. Şu dış kapıyı açayım. Gidelim. Daha temiz, bir hastane mi olur ne olursa, çekip gidelim dedim. Konuşamıyordu. Boğazından kesik bir hırıltı çıktı. Kaslarıyla, "Hayır," dedi. Ölü kedilere sanki canlıymışlar gibi sevgiyle bakıyordu. Geçmiş, kedi tüyleriyle dolu yoksul utları düşünüyordu.

O zaman günlerce tutsak kalmış birine açılan özgürlük kapısı gibi sokak kapısına saldırdım. Açtım. Cadde bütün gürültüsüyle doldu içeriye. Yağmurda iki gazoz içtim. Yarım kilo keçiyoynuzu aldım. Bir otobüse yetişmek için bir duraktan öbürüne kadar koştum. Sonra bir fotoğrafçıya girip tam on iki tane vesikalık çektirdim.

Sonra bir otobüse binip G.'ye geldim.

Altı gün G.'yi gezdim. Hep kenar mahalleleri, çamurlu, pis dere boyunu. Yine de bir mektup geldi, buldu beni. Poturlu martinli bir adam beni bekliyormuş. Oysa kimse görmemişti. Hem ben de bir şey yapmamıştım ki. Herif kendi kendine öldü öldü mü? bir korkudur aldı beni. O ıslak, alaca rüzgârlı, rahat ikindide üşüdüm, titredim. Yeni bir hesap başlıyordu. İstasyona gittim, ilk trene binip kasabama döndüm.

İstasyonun yanındaki kır kahvesi. Şimdiye kadar gelmemişim demek buraya. Bir tahta barakanın önünde beş on masa. Sırıkların ucuna gerilmiş kırmızılı beyazlı yuvarlak tenteler. Uçları rüzgârdan yırtılmış, sallanıyor. Arasına bir parçası kopup hafif bir kelebek gibi lokomotif dumanlarına karışıyor. Yağmur dinmiş, hava ılık. Bir masaya çöktüm. Beklemeye başladım. Olayın tek tanığı aslında tek tanık benim. O nereden tanık oluyor benden hesap soracak. Sorsun bakalım. Artık temizlensin şu iş, diye düşündüm. Düşmanlıkla, boşuşmayla, sıkıntıyla, korkuyla geçen şu kadar günden sonra artık bitsin her şey diye düşündüm. Ne olacaksa olsun. Hızlanan bir trene yetişmek isteyen ama yetişeceğine kimsenin inanmadığı biri gibiydim. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu.

Bir çay söyledim. Gözlerimi yoldan kuş uçurtmayacak bir noktaya çiviledim. Ve bekledim. Akşam oldu. Gelmedi. Eve gitmeyi düşündüm. Sonra vazgeçtim. Ya o sırada gelir, beni bulamazsa. Hava ılıktı. Paltoma sarınıp oturdum. Kahveci gelip birkaç defa baktı. Sonra başını sallayıp barakasına gitti yattı. Sabaha kadar gözümü kırpmadım. Sonra yeniden akşam. Çay içmekten ağzım buruldu. Cebimde delikli iki kuruştan başka bir şey kalmadı. Açlıktan, soğuktan dizlerim titriyordu. Hiç kalkmadım oradan. İskemlenin ayakları çimende yer etti. Böylece kaç gün geçti.

Onat Kutlar | Kediler

işte rüzgâr tentemin son parçasını da aldı, götürdü. Nerdeyse sabah olacak. Dört kırk treni dağın ardında. Başım dönüyor. Midem kazınıyor. Kahveci üç gündür yanıma uğramadı. Artık zararsız bir süprüntü gibi bakıyor bana. İçerde esrar çekiyorlar. O daracık, kasvetli barakada. Dün biri ölmüş olmalı. Musalla taşını yıkayıp temizliyorlar. Temizleyicilerden biri poturlu. Başında da fötr şapkası var. Belki de odur. Bana baktı bir an. Zaferi o kazanıyor. Kalkıp gitsem yanına. Nerde... Gözlerim bile görmüyor artık. Yalnız rüzgârı görüyorum. İkinci bir tenteye başladı. Parça parça götürüyor.

HAKAN BIÇAKÇI

RÖPORTAJ

**Tavşan etli kedi maması alan insan, hayvan sever midir?
Yoksa bu da ırkçılığın bir türü mü?**

Yazma içgüdünüzü ne zaman ve nasıl keşfettiniz?

Böyle bir keşif anı yok aslında. Yavaş yavaş, muğlak bir biçimde gelişti her şey. Her şey okuyarak ve film izleyerek başladı tabii. Yazma çok daha sonra, plansız ve güvensiz bir şekilde devreye girdi. Ve zaman içinde içgüdüden çok odaklanma, algıda seçicilik ve çalışma gibi kavramlar öne çıktı benim için.

Fantastik, korku ve gerilim türünde zihin açıcı romanlar kaleme almak Türkiye için çok da alışıldık bir durum değildi. Sizi bu türe iten nedenler nelerdi?

Özellikle bu türlerde yazmak gibi bir niyetim yoktu en başta. Okur olarak çok farklı türlerden zevk alsam da yazarken elim bu karanlık sulara gidiyor nedense. Sanırım sinemanın baskın bir etkisi var bu konuda. Bir de tabii Franz Kafka'nın.

Size göre fantastik edebiyatı besleyen unsurlar neler? Ya siz, nelerden besleniyorsunuz?

En temel unsur belirsizlik. Anlatıcının olağanüstü durum karşısında net bir açıklamada bulunmaması. Bir de fantastik olanın negatif unsur olması. Yani başta karakteri ve onun üzerinden okuru germeli. Yoksa konu masalsi yerlere kayar. Bu konuda doğrudan beslendiğim bir yazar veya yönetmen yok ancak birçok sanatçının karışık tesiri var üzerimde. Bir de tabii etrafta yaşananların.

Örnek aldığınız yazarlar?

O kadar çok var ki. Dil açısından Tanpınar, atmosfer açısından Kafka, kötümserlik açısından Bernhard, sadelik açısından Camus, psikolojik derinlik açısından Zweig ilk aklıma gelenler.

Öykü ve roman yazmanın sizin için farklılığı ve süreçleri nasıl işliyor?

Roman iki üç senelik bir sürece yayılıyor. Ve sonu gelmeyen ayrıntılarla örülüyor. Durmadan değişiyor. Eklemeler, çıkarmalar bitmek bilmiyor. Öyküler, konusu bir kez akla düştü mü, daha hızlı ortaya çıkıyor. Daha odaklı bir yazma süreci diyebilirim.

Çok yönlü, üretken bir yatarsınız. Öyküler, çizimler, kitap eleştirileri, film eleştirileri, yazarlık atölyesi, her yıl bir kitap. Bunca şeyi yapmakta sizi motive eden şeyler neler?

Aslında az ve öz üreten yazarlara, yönetmenlere özeniyorum hep. Bu sefer acele etmeyim diyorum. Ama aklıma uykularımı kaçıran bir konu düştü mü kendimi klavyenin başında buluyorum yine.

Peki zaman sizin için ne ifade ediyor?

Yazma açısından soruyorsanız şöyle derim. Ne kadar zaman ayrıldığından çok ne yazdığının yani içerik önemli benim için.

Romanlarınız tür olarak fantastik - korku olarak sınıflandırılıyor. Siz bu durum hakkında neler düşünüyorsunuz?

Fantastik ve korkunun belirli unsurlarını içeriyor yazdıklarım. Belirsizlikten beslenen bir fantastiklik ve öteki, düşman ilan etmeyen, düşman kafamızın içinde de olabilir diyen bir korku yaklaşımı diye özetleyebilirim kabaca.

“Uyku Sersemi” kitabınızı bir de sizden dinleyelim, peki sizin yazma sürecinizi kitapla bağdaştırabilir miyiz?

Uyku Sersemi, başrolde kentsel dönüşümün ve onun yıkıcı, yok edici etkisinin olduğu bir roman. Son romanım. Kitabın içinde yazılmayan bir kitap var. İstanbul’un tarihi mekânları üzerine bir rehber kitap hazırlayan Kahraman isimli bir editör üzerinden izliyoruz akışı. Ancak kentsel dönüşüm nedeniyle kitabın her bölümü adım adım buharlaşıyor. Benim yazma sürecim kitapla tezat oluşturuyor aslında. Yok olanı kayıt altına alma çabası.

Bu edebiyat fantastik öğeleriyle içinde yaşadığımız toplumdan ve çağdan çok farklı görünse de aslında onun bir bakıma yansıması mı oluyor ve bu yönüyle bazı şeyleri daha rahat ifade etme olanağı mı veriyor?

Kesinlikle öyle. Gerçeklere başka, alışılmadık, sarsıcı ve sorgulayıcı bir açıdan bakmak bir nevi.

Bazı temalar üzerinde yazmak için “tecrübe”nin olmasını şart görenlerden misiniz, yoksa sadece hayal etmek yeterli mi?

Yazarın yazdıklarını tecrübe etmiş olması mühim değil. Mühim olan, yazı aracılığıyla bunları okura tecrübe ettirmeyi başarması. Yani tecrübeden çok yetenek önemli bu konuda. Hayal gücü tek başına yeterli değil ama en temel mevzu bana kalırsa.

Şu anda Türk Fantastik Edebiyat camiasını nasıl görüyorsunuz? Eskiye göre bir ilerleme var mı yoksa daha mı kötüye gidiyor?

Bu konunun uzmanı değilim. Yeni edebiyatı kısıtlı bir biçimde takip edebiliyorum. Ama gördüğüm kadarıyla gidişat iyi. Çok iyi yeni yazarlarımız var.

Herhangi bir yerde, sadece kâğıt ve kalem ile yazabilenlerden misiniz, yoksa kendi belirlediğiniz noktalar dışında kalemi elinize almaz mısınız?

Kâğıt kalemi not alırken çok kullanırım. Veya romanın akışını planlarken. Ancak yazarken sadece klavyede yazabiliyorum. Çok fazla değişiklik yaptığım, silip silip yeniden yazdığım için klavye çok daha kullanışlı benim için.

Şu an hangi projeler üzerinde çalışıyorsunuz? Yeni kitabınızı ne zaman görebiliriz?

Son roman yeni sayılır. Yeni bir roman fikrim yok şu an için. Taslak olarak bile. Ancak epey bir öykü birikti. Sanırım sırada onların kitaplaşması var.

Son olarak klasik bir soruyla bitirelim isterseniz. Genel olarak yazarlıkla, özel olarak fantastik edebiyat yazarlığıyla ilgilenenlere ne gibi tavsiyelerde bulunabilirsiniz?

Cevap da klasik olacak: çok okumak ve bol film izlemek. Ve mutlaka farklı türlerde okumalar yapmak.

ÖYKÜ

ŞİİR

*ARZU DOĞRUEK | ÖYKÜ
FİGEN ŞAHİN | ÖYKÜ
MAHMÜT YILDIRIM | ÖYKÜ
HATİCE HAMARAT | ŞİİR
ARZU DOĞRUEK | ŞİİR
RAHİME SARI ÇELİK | KİTAP*

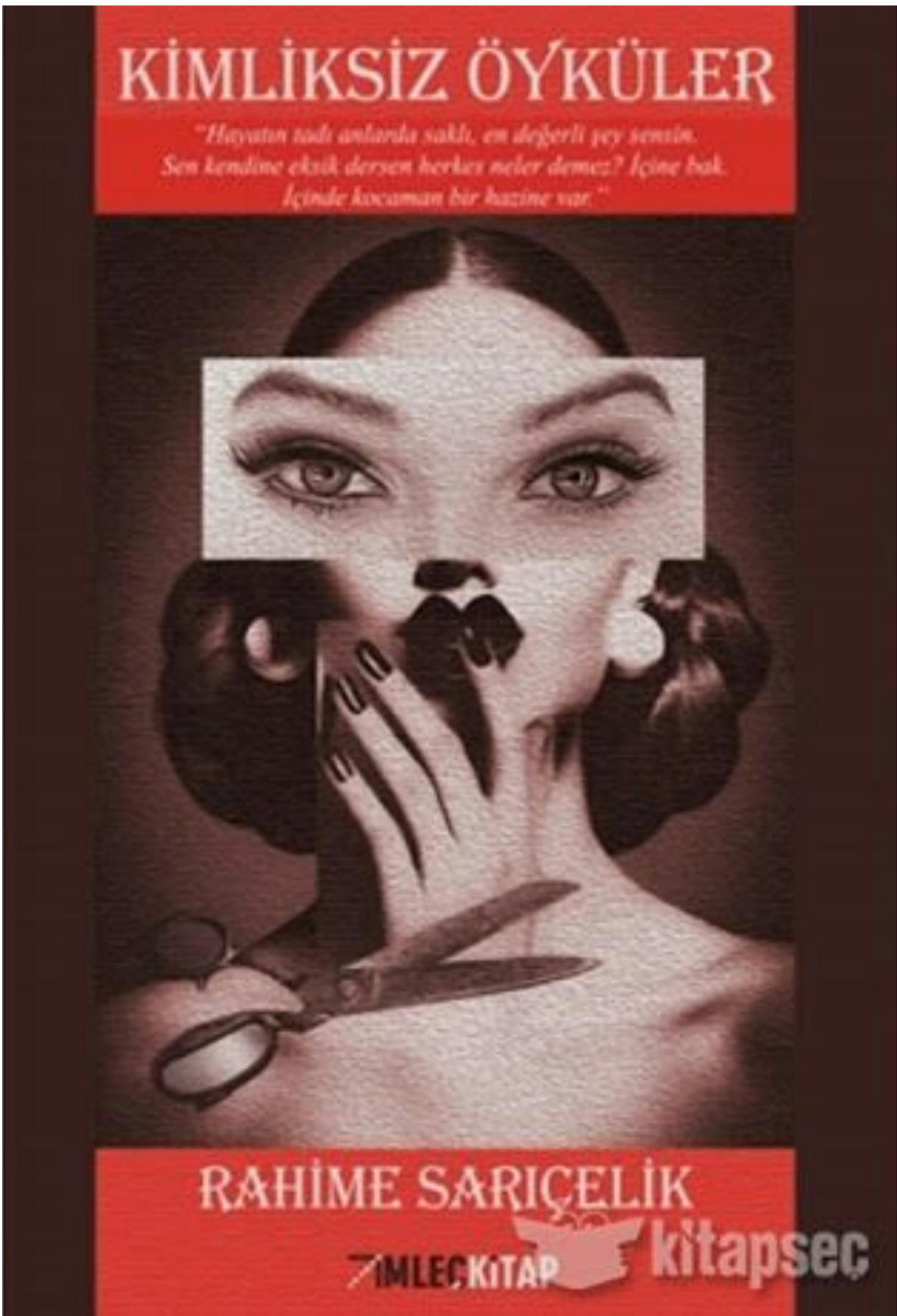
DENEME

KİTAP

Rahime Sarıçelik Kimliksiz Öyküler

“Cehennem başkalarıdır,” derken J.P. Sartre kadınların sürekli aklından geçen o meşhur lafı düşünmüş müydü hiç? “Başkaları ne der?” Başkaları, en çok da kadınlar için cehennem değil midir? Kendine çizilen hayatı reddeden, deliliğin sınırlarında gezinen kadınlar zenginliklerinin farkına varır oysaki. Bilinçli bir tercih olarak delilik.

“Aitlik, uydurulmuş bir saçmalık.” İçindeki deliye kulak ver, mutsuzsan bil ki ayrılmıştır yollarınız. Kim bilir, belki yeniden buluşmanın tam da vakti şimdidir. İçindeki delinin, kimliğinin, kim olduğunun, var olup olmadığının. Bir soluklanma süresince, bedeli ne olursa olsun... Bir kadın, bir eşcinsel ya da bir engelli, kim olursan ol, içindeki deliden, kendinden, ruhundan uzaklara düşme. Çünkü aşksız yaşamak ölmek gibidir, oysaki ölü bir bedende ruhun ne işi var ki...

Hayatın kurallarına, acımasızlığına, geleneksel algıya edebiyatın naif diliyle karşı çıkıyor yazar, kimi zaman coşkulu, kimi zaman da utanmazca. En çok da sanki bir utançmış gibi, kadın olmanın, kendini eksik hissetmenin utancını, dilsizliğini yansıtıyor öykülerinde. İçlerinde saklı tuttukları kocaman hazinenin farkında olarak.

Rahime Sarıçelik, Fransa ve Türkiye arasında gidip gelen “Kimliksiz Öyküler”de, toplumsal cinsiyet kavramını, hayatı soruşturuyor. Kahramanlar, geleneklere alışamayan tüm ötekiler gibi, her türlü kabullenişin dışında yaşıyor. Bir öyküden diğerine kendi yolunu aydınlatmakla kalmayıp, yeniden kendini var etmenin farklı biçimlerini yaratıyor..

Kuytuların susuz gecesi
Et kalabalıklarında, devinimsel hızla bir sıfır önde aşk

Ellerimden önce gözlerimi çalan
Sahte makam arabası
İmitasyon acı
San...cı

Düştüğüm yerde kellelerle uyuyan o genç kız
Savuşturulmuş ağlama nöbetleri ile pencerede
Düşte, pencereler düşte
Ay kadar soyunuk olamadı kız
Yüzünü yumup seviştiği onca hırıltılı ten anlıyor muydu onu?
Zamanın kokusu ve korkusu olmalıydı
Sesini kısıtıldığı düşmenin, radyo dalgalarında yüzen
acayip bir zaman
Tanıyor muydu onu?

Ay, henüz kıpırtısız yatarken uzayın koynunda
Biz birbirimize sarılamamıştık bile
Gece tüm kokuları sindiren arsız hayvanları saklıyor
Öylece inandık
Kendi kokumuzla seviştikimize
Kız, Ay kadar soyunuk değil
Yalnızca gözleri bakıyor kanlı pembe
Kum arabasında zaman daralıyor
Anladım, aklım, sıfırım
Muazzam aşklarla törpülendim ve artık bir tırnağım böle yok
Özledim ve sarılmak usulsüz
Kendime döndüm aynada alıklaşmış bir beniz
Siz kimdiniz?
Kum arabasında taşıdığım ölü
siz miydiniz?

Arzu Doğruer | Araf

Masalları, efsaneleri bol Şehrin, minicik bir kasabasında annesinin koynunda, babasının kalbinde yaşardı Dilara. Bir gün aniden babası gidiverdi sonsuza. Anne genç, güzel, verimli, evlendirdiler senesine kalmadan, eve geldi öfkesi büyük, sesi gür, eli ağır üvey baba. Önce annesinin türküsü soldu, sonra çocuklarına olan sevgisi. Dokuz yaşındaydı Dilara, bir gece üvey baba geldi odasına "Şiişşt" dedi "Aramızda", "Sus" dedi "Kimse duymasın" sustu bağıra bağıra kimseler bilmedi, o gece bir perde indi utançtan yüreğine bir daha ne masallara inandı, ne gökyüzünde yıldızları gördü. Yıllar geçti aradan suskunca, uzak şehirlerden deniz kokan bir adam geldi kasabaya çalışmaya. Aşk dedikleri şey bu muydu, sanki cüceler ülkesinde bir devdi. Sardı, sarmaladı Refik Dilara'yı sevdasıyla. Anlatınca kaderini, kederini Dilara, her bir kelime harf, harf vurdu koca devi. Ertesi gün buluştuklarında Refik, çakıl taşı kadar bir billur şişe uzattı, bir de kese avucundan, Dilara'nın avucuna " Bundan sonra dökeceğin göz yaşların bu şişeyi doldurursa öyle kanayacak ki kalbim, al bu elmas tozunu bas yarama kapanmasın ömrümce. Uzattım sana elimi, gökyüzü ve yeryüzünün yasalarınca benim ol" dedi. Tuttu uzanan eli Dilara koştular dağlara, yollara. Kocaman bir Selvi gördüler uzaktan, kara kışa inat nasıl teslim etmezse yapraklarını doğaya bizi de korur dediler, uyuyakaldılar altında. Bir silah sesiyle uyandı ki Dilara ah vaveyla. Kadim selvi bile direnememişti insanoğlunun zulmüne, gövdesi boyandı Refik'in kanına. Bildi ki Dilara o günden sonra ne yaprak verdi bir daha, ne de bir kuş kondu selvinin dalına.

Sürüklüyerek götürdüler Dilara'yı eve, Refik'i verdiler toprağa. Ninesi anlatmıştı eskiden biri öldüğünde insanlar kendilerini karaya boyarlarmış ölünün ruhu girmesin diye vücutlarına. Aldı kireci bembeyaza boyadı kendisini, bekledi bir olalım diye ruhlarımız birbirinin içinde erisin diye. Gitmişti giden artık ne fayda. Refik bir türkü olmuştu ya da masal, geceleri rüyalarına girip öpecekti acıyan yüreğinden. Sabah toplandılar başına, üvey babanın yüzünde nefret, annede kabullenmişlik, erkek kardeşinde korkuyu görünce anladı verilmişti hükmü, celladıydı kardeşi. İlk önce derin bir acı duydu, bir daha, bir daha sonrası hissizlik.

Arzu Doğruer | Araf

Gözlerini açtığı anda akşam olmuştu, çevrede kimse yoktu. Zorlukla ayağa kalkmaya çalıştı, yaralarını yokladı, tuhaf bir şekilde acı hissetmiyordu. Evin kapısına geldi, can havliyle koşmaya başladı, kasabanın sokakları bomboştu. Ardına bakmadan yürüdü saatlerce. Birden karşısına bembeyaz bir köpek çıktı, etrafında dönüyor, eteklerini çekiştirerek takip etmesini istiyordu. Takıldı köpeğin peşine, ağaçların arasında bir ışık gördü, yaklaştıkça aydınlanıyordu ortalık. Köpek mağaranın önünde durdu, Dilara'ya bakarak içeriye girdi. Korkuyla karışık merakla mağaranın kapısına doğru ilerledi. İçeride yedi genç vardı, sanki her biri Refik'in suretindeydi. İçeriye girdi. Sıcacıkta mağara ama ateş yoktu, aydınlıkta mağara ama ışık yoktu. Gençlerden biri usulca sokuldu Dilara'ya bir tas çorba uzattı, bir somun ekmek. Doyana kadar yedi Dilara ama ne çorba tükendi ne de ekmek. " Duymuştum sizi ninemden, sizde kaçmışsınız zulümden, ne kadar huzurlusunuz burada, korkmaz mısınız kötülerden? " Gençler birer birer ayağa kalktılar, her biri ayrı bir sır verdi, her sırda mağara bir renkle doldu, her bir sır yarasına dokundu Dilara'nın. Ortalık Ebem kuşağına döndüğünde batını ve zahiri tüm yaraları sağalmış, varmıştı Dilara yaşamın, ölümün, iyinin, kötünün esrarına. Yüzünde bilgece bir tebessümle uzandı Kıtmir'in koynuna, rüyaya daldı.

Uyandı gecenin alacasında, uzaklardan gelen davetkar kızıl ışık kamaştırdı gözlerini, yürüdü ışığa, karanlıkta zorla seçilen kedi dolandı ayaklarına, adımları birbirine eş vardılar mağaraya. Önce yakan, sonra ısıtan bir sıcaklık karşıladı Dilara'yı. Merakla bakındı etrafa, duvarda zincirlenmiş yedi erkek vardı, her biri üvey babanın suretinde, vücutları acıyla kıvranmış, dilleri dışarda. Tanıdık olmayan bir kokuyla kaplandı mağara, alevlerin içinden vücudu erkek sıvısına bulanmış gözleri alan güzellikte bir kadın çıktı karşısına. Korkuyla geriledi Dilara "Kimsin sen, bu koku ne?" Kızıl saçlı, kızıl dilli kadının sesi kapladı mağarayı " Bu koku hiçbir erkeğe ait olmayan kadınların kokusu, ben en büyük fahişe, Adem'in kabusu, tanrının laneti, yasak meyva." Şaşırdı Dilara " Peki ya Havva Ana?". " Bak etrafına" dedi kadın. " Raziysan adamın kaburgasından yaratılmaya, her daim altta yatmaya, çaresizce susmaya, tüm erkekler olur üvey baba". Önce bir nefes sardı Dilara'yı, sonra binlerce yılın acısı, kadınların çığılığı. Dinler, töreler, yasalar, yasaklar kadın sıvılarına karıştı. Salome misali soyundukça yüklerinden, her bir tülde yeniden doğuruldu, doğurdu. Terk edip kadim Havva'yı, Lilith'in alevlerine karıştı.

Sıradan bir günde, sıradan insanlar, sıradanlaştırılan haberleri dinliyorlardı. " Sayın seyirciler ne yazık ki bir kadın cinayeti daha işlendi, on yedi yaşındaki D.G, kardeşi on beş yaşındaki E.G tarafından yedi yerinden bıçaklanarak vahşice öldürüldü. Babası M.S. namusumuz temizlendi dedi."

Figen Şahin | Satır Arası Yalnızlık

Hayat ne kadar karmaşık. ilişkiler hep inişli çıkışlı. Köpeğim cesur on sekizimi doldurup yetimler yurdundan ayrıldığımdan beri yanımda. Cesur'da benim gibi yol kenarına bırakılmış yalnız bir yavruydu. Hayatım tam bir kaos içindeydi. Nereye gitsem, neye elimi uzatsam olmuyordu. Anladım ki yaşamak çok anlamsızdı. Aşık oluyordum aşk mı diye kendime bile inandıramıyordum. Mert ne yapıyorsun sen diyordum? Ha bir de seviyorum o da hiç olmuyor çünkü bir bakıyorum ki aşık olduğum ve sevdiğim kadın yok ... Nerede bir başkasının omzunda... Bu hep böyle mi olur? Belki hayır. Belki de evet...

Nefes almalıydım. Bodrum katında rutubet içindeki tek odalı izbe yerden çıktım. En sevdiğim kitap evine gidip ne alacağımı bilmez dolaştım. Türk edebiyatı kısmına ilerledim, raflardan gelişi güzel elime aldığım romanları inceledim. Yeni çıkanlara baktım. Kimine güldüm, kimisine ise acıdım. Hepsi bir oyun gibi. Kafam allak bullak. Bu kitap evlerinde ev çok okuma köşelerini seviyorum. Her zaman boş olan köşedeki kahverengi deri koltuğa, kendimi yeni doğmuş bir bebeğin o berrak zihnine sahipmişim gibi bıraktım. Okumaya başladım.

Bir bakıyorum kumsalda kitap sayfalarının üstünde güneşleniyorum.. o anlamlı, anlamsız sayfaların üstünde. Denizin üstünde en sevdiğim kitaplar yüzüyor. Köpüren dalgaların altında boş çizgisiz kağıtlar. Nasıl yüzüyorlar diye düşünürken denizin derinliklerini görüyorum . Koyu gri fikirler, çakıl taşlarına sarılı umutlar, irili ufaklı hayaller , üst üste birikmiş yıkıntılar , dibe batmış hayatların kalıntıları, kopkoyu mavi mürekkebe bürümüş doğumlar, ölümler hatta üstlerinde yaşadığını zanneden ama yaşamayan bedenler. Yüzen çizgisiz boş kağıtların oksijeni bunlar olmalı dedim. Denizin karanlık diplerine kadar inen mayıs ayının güneşinin vurduğu kıyılarda yosunlar yeşermekte. Midyelerde inci parlamakta, kayaların sırtlarına yosunlar, salyangozlar yapışmaktaydı. Acaba güneşle harmanlanan tuzlu suya inen adımları hissediyorlar mıydı ? Ufukta gözüken hüznü yüklü bir gemi mi o? Dumanını tüte tüte gidiyor. Gidiyoruz.

Tüten bacanın karşısındaki evin önünde duruyorum. İçerisi aydınlık belli ki yaşayanlar var. Bu zamanda sobalı ev mi kaldı ki? Kağıdın küllerine bulanmış minderde geçmişe yanmak , yavaşça yok olmak.

Figen Şahin | Satır Arası Yalnızlık

Ha birde mindere sahiplenmiş zamanı kışkandırır mı? Şçasına yatan siyahtan griye çalan o kedinin yerinde olmak vardı şimdi... Mayıs ayında ne diye soba yakmış ki bunlar kedi bile bunaldı işte camdan öylece bana bakakaldı. O an cesuru yanıma almadığıma kızdım. Ben haddini bildiremezdim bu mayıs ayında sobanın dibindeki minderde mayışan kedinin. Ne yakıyordu ki bunlar duman ne oduna nede kömüre benziyordu. Bacadan etrafa yanık kağıt kokusu geliyordu. Yoksa kitaplarımı yakıyorlardı. Belki de mektuplar ya da dilekçeler ama belli ki tutuşturdukları anılarıydı. Kapıya yaklaştım haddim olmadan zili çaldım kaybedecek neyim olabilirdi ki? Bir kere çaldım açan yok ikici kez denedim yine ses yok. İçerden Kapıya yaklaşan garip bir ses, kapıya yaklaştı açacaklar sandım zile ısrarla tekrar bastım gözünü ahşap kapının deliğine dayamış bir göz olduğuna iddiaya girebilirdim.

“Merhaba.”

Elimle kapıya vuruyor fütursuzca zili çalmaktan vazgeçmiyordum. Ne kadarda sinir bozucu içerde yaşan her kimse, kimseler için.

Kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı. Bir an panikledim ve oradan kaçmak istedim. Ne diyecektim tüten bacanızı izlerken yanan kağıt kokusunu soludum ve ne yaktığınızı merak ettim mi? Ama kapının önünde beni tutan bir şey vardı ve kapının açılmasını bekledim. Kapı ardına kadar açıldı, karşımda küllü kedi. Kapıda beni izleyen meraklı göz, yüz bir kadın yada erkek yoktu karşımda. Nerede bu insanlar diye kapıda bir hareket bekledim. Birden müziğin yükselen sesini duydum. İçeriden geliyordu ve yanan kağıt sesleriyle karışıyordu. Sobanın üst demiri kaldırılıyor ve içine bir şeyler atılmaya devam ediyordu.

“Ne bekliyorsun delikanlı, ısrarlı çalışın kapıda kalmak için miydi.”

İçeri girdim ev buram buran kitap kokuyordu, yanık kağıt kokusuyla karışık.. Ahşap parkelerde tekerlekli sandalyenin sesine benzer bir sesle adımlarım durdu. Bana yaklaşan sesle karşılaşmak için duraksadım. Etrafıma bakınıyordum. Duvarda tarihi eser denebilecek kadar eski, üç saat geri kalmış guguklu ahşap saat. Sararmış, tozlanmış 25 mayıs 1969’dan beri koparılmamış takvimde parmak izleri. Özenle seçilmiş, çerçevelere yerleştirilmiş mektuplar. Kim mektupları çerçeve yapar da asar? Kristal bir avize, dumanın isinden parlamaz halde, yerlerde yazılı kağıtlar biraz ilerde kitaptan bir sehpa yanında bir koltuk üstü ciltli not defterleri deliriyorum sanırım, diye düşünürken karşımda bayağı yaşlı ama oldukça akıcı konuşan adamı görünce afalladım.

“Be be ben!”

“se se sen!”

Dalgamı geçiyor bu yaşlı adam benimle. Deli işte. Diye içimden geçirdim.

“Evlat sen satıcı mısın? Alıcı mısın? Satıcıysan alacağım bir şey yok. Alıcıysan satacağım bir şeyimde yok. Eğer seni kızım gönderdiyse benim merak edilecek bir durumumda yok, ha oğlum yolladıysa seni, paraya da ihtiyacım yok. Kim yolladı evlat seni?”

“Kimse.”

“Kimse mi? Eee! ne diye kapıma dikildin açana kadar merakla çaldın durdun beni en güzel saatlerimden alıkoydun...”

Figen Şahin | Satır Arası Yalnızlık

Kulağımda garip çalan müziğin çaldığı köşeye doğru başımı çevirdim merakla bana bakan gözlerde benimle birlikte o tarafa doğru çevrildi. Ne güzelde bir müzik kutusuydu bu gözlerim parladı ve o an yaşlı ayakları hissiz ama kalbi beyni adeta sürekli yenilen gün gibi berrak adamın telaşını hissettim.

“Sen hırsızısın. Beni takip ettin yalnız olduğumu anladın ve kapıma dayandın. Evlat buradan çalacağın şey seni ne zengin eder ne de mutlu ancak seni deli eder.”

“Ben hırsız değilim .Tüten bacanızdan yanan kağıt kokusu beni buraya getirdi.”

Kafasını sobaya çevirdi ve yığınla mektup ve kitabın yanmak için dizildiğini görünce içi sızladı. Ne yapıyorsunuz siz nasıl yakıyorsunuz delilik bu?,

“Asıl onlarla bunca sene yaşamış olmam delilik gelmeyecek bir mektubu bekledin mi sen? Gelmeyecek bir sevgiliyi ve asla bir daha tek satır bile yazamamanın verdiği acıyı. Bu kitaplar yazmadığım her gün hissiz bacaklarıma omuzlarıma yük oluyor yaktıkça hafifliyorum. Anla evlat ben işe yaramaz bir ihtiyarım. Bugün burada gördüğün her anı, hikaye, aşk, ayrılık, özlem, evlatlarımdan duyarsızlığı onu aldattığım için çekip giden karım yanıp kül oluyor. Bir tek aldandığım aşık olduğum satırlar ve beklenen sevgili kalıyor olacak.”

“Pardon, son kalan kitabı elinizde tutuyorsunuz almayacaksanız bakabilir miyim?”

Birden kafamı kaldırdığımda bana aval aval bakan kızla göz göz geldim. Elimdeki kitabın kapağına iştahla bakan, heyecanlı sarışının pörtlettiği gözlerinin çevirdiği yere çevirirdim istemsizce başımı bende. İkimizde ellerimin arasında terden nemlenmiş kapağına kilitlemiştik.

“Bir saniye kızım ya sakın ol. Alacağım ben bu kitabı. Bas git.. ” Diye sesimi yüklettim. Son kitabı elimden almak için sabırsızlanan kız yırtık kot Jean pantolonunun cebine ellerini sokup saçlarını küfür eder gibi savurarak döndü. Hızlıca yanımdan söylene söylene uzaklaştı. Kapağa bir kez daha baktım.

Deniz kıyısında tepede güneş etrafa saçılmış kağıtlar ve bacası tüten evin savrulan külleriyle griye boyanmış sayfada bana bakan kediye baktım. Cebimde kalan son paramı da kitaba verdim. Poşet istemedim. Gereksiz kirlilik. Elime aldım sıkıca tuttum. Zihnimde yaşlı adam hala mektupları kömür kovaşına dolduruyordu. Eve gittiğimde cesur kapıda beni bekliyordu. İçeri girdim kapıyı ardına kadar açık bırakıp banyoya doğru ilerledim.

Hayat bu kadar basit olmamalı yaşamak için diye aylardır düşünüyordum. Ne anne, ne baba ne de bir akraba... Ben, Cesur ve Yaşlı adam vardık bu anda. Cesaretimi topladım, tavanda sebepsizce asılı duran canımı her gördüğümde sıkın kancaya Cesur'un tasmaşını takip boynuma geçirdim. Cesur'a “güle güle evlat” diye seslenip “hadi git” diye kapıyı gösterdim. Sonra tek bir satır arası yalnızlık kalana kadar hepsini ihtiyar adamın kaldığı yerden yakmaya devam ettim.

Hatice Hamarat
Lala, Lala!

Lala Lala!
Bırak kurusun sol elim
Çarpık bakışlarımla beraber
Artık ben bir değirmenim
Rüzgarı bekleyen ne çok geç kalmış ruh var
Aşka geç kalan ruhlar ne çok ağlar
Seversin onları bilirim
Savurduğun tüm yaprakları onlar toplayacaklar

Sonbahar benim esrik ölümümüdür artık
Atların nalsız ayaklarındaki candır bu çiğdem
Diyelim ki hiç olmadığın
Ücra bakışlar mahallesinde ben, rencide edilmiş bir rengim
Karayım, yeşilim, maviyim
Diyelim ki
Annelerin üşüdükleri hikâyeyim
Gece çalınıp sabaha çıkamamış bir besteyim

Bensiz, evine algı götür
Bende esir, kanepede durmuştur yıllarca, o yanlıştır mehtap
Kalbin aynasından silmeye yeminlisin
Lala, bir İstanbul anlat
Kötü adam diyorlar bana
Ben ki sevmeden sarılmış
Sarılıp sevmemişim yıllar boyu
Bir deriyle kemik buluşmuş tüm okşamalarda
Bulutların sırtına binen
Yanlıştır bir güneşim karanlık odada

Bir katilin bıçağıyım
Bir korkağın oyuncağı
Ancak, düşmek yakışmaz tanrılara
Lala Lala!

Bırak kurusun sol elim
Çarpık bakışlarımla beraber
Artık ben bir değirmenim

Güneş, yarınki yaşamına yeni bir sayfa açmak ister gibi yavaş yavaş sönmeye yüz tutuyordu. Bense -adım Kemal- ev sahibiyile geçen günkü görüşmemizde bana tarif ettiği adresin yerini hatırlamaya çalışıyordum. Dilimin ucuna gelip duran ama adı bir türlü dişlerimin arasından çıkmayan“.....” Meydanı'ndaki Saat Kulesi'nin önünde, akşam altıda görüşecektik. Uzun bir yürüyüşün ardından kulenin önüne son adımlarımı atmama karşın henüz gelmediği aşikârdı. Bir iki dakika durdum ve sağa sola bakındım. Beni bekliyordur diye düşündüm. Göremedim. O sırada caddeden geçmekte olanları seyre daldım. Çok sürmedi... Biraz ileriden bana doğru yürüyen ev sahibini, melon şapkası ve çarpık yürüyüşüyle hemencecik tanıyivermiştim. Yaklaşık üç-dört geniş adım sonunda karşıma dikildi. Başımı hafifçe eğip selamladım. Gülümsemeyle karşılık verdi.

Uzun süredir üzerimden atamadığım ruhsal krizler, beni sestem ve insan yığından uzak, hoş bir yer istemeye itmiş, bunun için aylık ödeyebileceğim miktarın yalnızca otuz beş kâğıt olduğunu çekinerek söyleyebilmişim. Bu zamanlarda aylık otuz beş kâğıda değil ev, ufak bir kulübe bile bulmak zordu. Neyse ki rahmetli dostum Orhan'ın selamıyla gittiğimden, tebessümlü yüzünü bozmadı ve aceleci bir tavırla hemen söze atıldı. Şuan için elinde bir çatı katı bulunduğunu söylediğinde, içimden buranın sessiz ve sakin bir yer olduğunu, bana huzur verebileceğini düşündüm.

Ev sahibinden anahtarı elime ilk aldığımda, içimde can bulan hissi şu an için size anlatamam. Belki daha sonra... O kadar merdiveni bir solukta nasıl çıktım bende bilmiyorum. Kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm kutu kadar dar bir odaydı ama burası bir odadan fazlasıydı benim için. İlk dikkatimi çeken iki yana eğimli tavanı, perdesiz oval penceresi, ayaklı abajuru ve saman yatağı olmasıydı. Tamda istediğim bir yer diye geçirdim içimden. Eski "ben"in yüzüne kapıyı hızla çarptım ve yeni hayatımın ilk adımlarını içeri attım. Hayatımı belinden kavrar gibi kendimi pörsümüş berjerin kollarına sarılmış buldum. Beni adeta içine çekti. Bir müddet yerimden kalkmak istemedim. Evin sıcaklığıyla uyuyakalmışım.

Gecenin bir yarısı ve uykumun tam ortasında bulutlardan düşen damlaların habersiz misafir gibi çatıma tek tek dokunmasıyla uyanmam bir oldu. İlk günün heyecanı olsa gerek tıkırtılarla uyansam da doğrulup yağmurun sesini dinledim. O sesi işitmek apayrı bir güzellik katıyordu ruhuma. En azından şimdilik...

“Saat şimdi kaç gösteriyor acaba?” Derken o hafif karanlıkta etrafı kolaçan ettim. Duvar saatini göremedim. Ayağa kalkıp lambaya doğru uzandım. Odanın karanlığına gözlerim alışmıştı. Lambayı yakarken ışığı birden gören gözlerim kısılır sandım ama tavanımda ölü bir ışığın yuvalanacağını tahmin edememişim. Beni asıl üzense duvarda asılı bir saatin olmayışındaydı. Iyice bakındım fakat yoktu. Sessizce sabahı bekledim. Dakikalar arasından düşe kalka saatler de geçiyordu.

Geceden kalmış biraz huzursuzluk ve biraz da karamsarlık çöreklenmişti bedenime. Nihayet gün hafif bir şekilde ağarmıştı. Bir geminin güvertesinden dürbünle ufka bakar gibi oval pencereye ellerimi dayamış sabahın yüzünü seyrediyordum. Rüzgârın sürüklediği bulut yığınları uzaklara doğru göç ediyordu. Aralarından süzülen güneş ışığı ise gözlerimi alıyor, göz kapaklarımı kısarak yaşama ince bir çizgiden bakmaya çalışıyordum.

*Sanırım istediğim bu değildi.

Karşıda damlar, aşağıda pencereler ve sokak... Günün her saati adeta bir hengâmeydi. Sokak aralarında geçen tartışma seslerinin yükselişi, insanların alışkanlık haline getirdiği klakson sesleri ve alt kat komşumun karşı komşuyla olan muhabbetleri... Bir de bütün bunlar yetmezmiş gibi çatıma yuva yapmış kuşlar, kiremitlerin üstünde dolanan, susmak bilmeyen martı ve kargalar... Kim bilebilirdi ki böyle olacağını? Ben bilemedim... Şimdi düşünüyorum da buraya yerleşmek ömür boyu sürecek pişmanlığımın tohumlarını atmıştı göğüs kafesime. Oysa aradığım huzur, sükûnet burada da yokmuş. Hayalimdeki ile gerçek uyuşmayınca kendimi çok suçladım. Sadece ufak bir inzivaya çekilmek istemiştim. Başaramamış olmak gururumu kırmıştı.

*En büyük pişmanlık, gururun gemisinde pinekleyen sıçan gibidir.

Çaresizlikle başımı ellerimin arasına aldım. Ağlamak istedim sadece. Belki saatlerce... Yapayalnız bir odada, boğucu bir bunalım ve aradığını bulamama duygusuyla baş başa... Camdan sarkan bir köpek gibi, pencereyi açıp etrafa küfürler savurdum. Kesmedi bağırdım, çağırdım. Altımda onlarca insan tiksintiyle beni seyretti. Bu bana yetti mi peki? Tabi ki yetmedi... Kendimi, yüzümü yalayan ilk rüzgârın kollarına bıraktım.

Şimdi ben,
Şiire saklasam seni,
dizelerini ahımla, gözyaşımla ağulasam,
her tende terini arasam...
Asırlarca lanetlenip,
...ve Adem'e inat Lilith'e tapınsam...
Köprü altlarına dadansam,
devrik cümleler olsam,
ucuz Şarap Şişelerinde...
Saçmalasam iyiden iyiye;
boynundan öpebilir miyim seni?
Şimdi ben,
sokaklarda,
bir gölge gibi dolaşsam,
hiç ıslık çalmasam...
Evlerin zillerini çalıp,
beklesem, kaçmasam..
Şiirimi, Şarkımı sandıklara kapatsam,
hiç açmasam...
Deli kıvırcığıımı telli duvağıma bağlasam,
çeyizimdeki geçmiş lekelerini
kırk tas suyla aklasam...
Alnımdan öper misin beni?

PULP FICTION

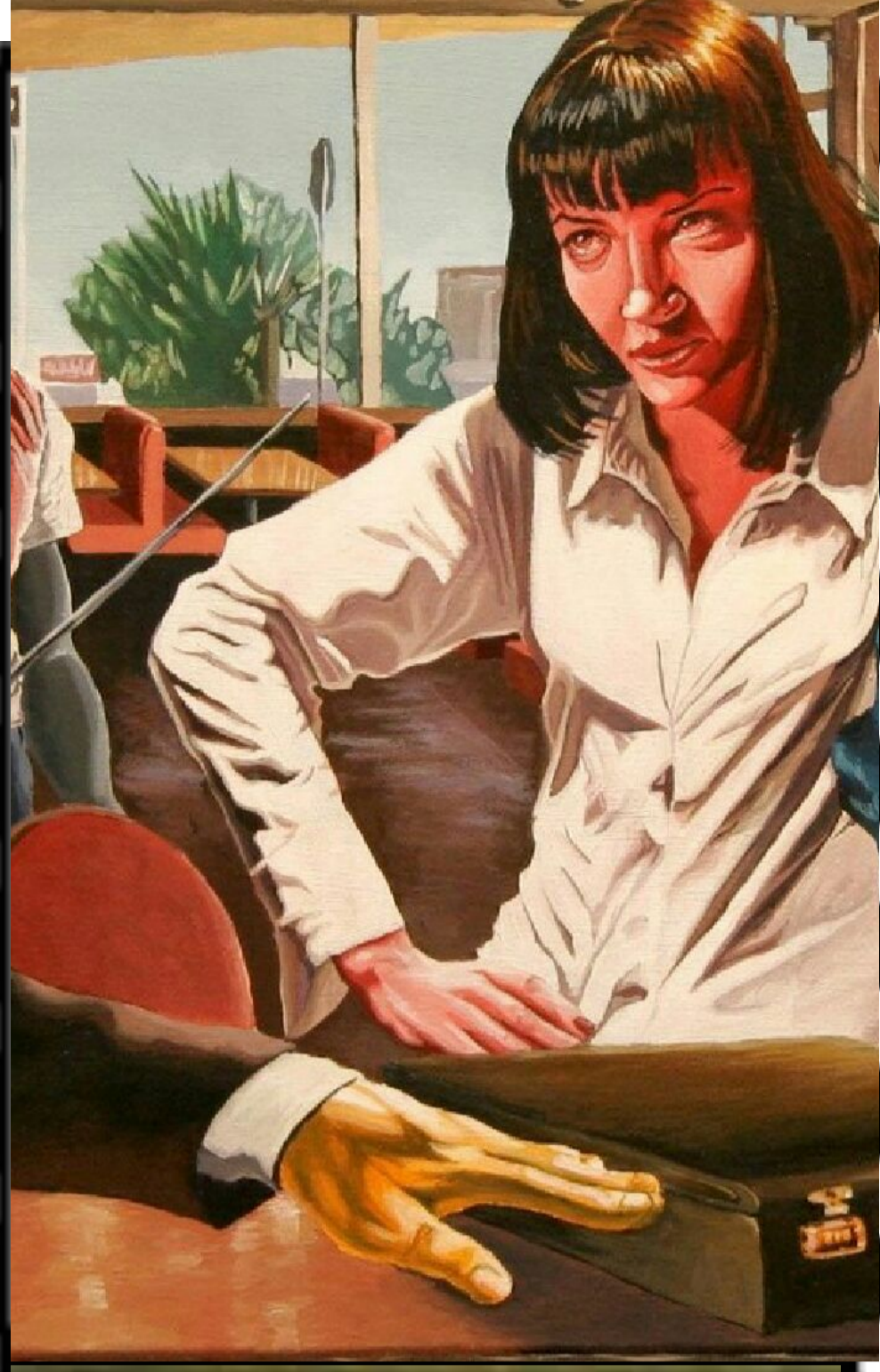

Tarantino'nun filmi ilk olarak 1994 yılının mayıs ayında Cannes Film Festivali'nde izleyici ile buluştu. 23 Eylül 1994 tarihinde New York Film Festivali ile Amerika'da izleyici ile buluşmadan önce, Münih'ten Locarno'ya, dünyanın bir çok yerinde izleyici bu klasik filmi seyretmişti. Filmin Amerika'da gösterime grime tarihi 14 Ekim 1994. Film gösterime girmesinin ardından tüm dünyada büyük bir beğeni topladı ve 1994-1995 yıllarında vizyonda kaldı.

Tatlı Tavşancık (Honey Bunny) lakabı gerçek bir tavşandan esinlenerek yaratıldı. Linda Chen, Tarantino'nun Pulp Fiction için el yazısı ile oluşturduğu metni temize çekiyordu. Linda bir süre sonra tatile çıkmak istedi ve Tarantino'dan tavşanına bakmasını rica etti. Tarantino bu sorumluluğu almak istemedi ve tavşan bir süre sonra dünyaya gözlerini yumdu. Bu tavşandan esinlenen Tarantino, Amanda Plummer'ın karakterini Tatlı Tavşancık olarak adlandırdı.

Filmi kronolojik olarak izlemek mümkün. Filmin hikayesi belli bir yapıyı takip ederek ard arda gerçekleşmiş olayları göstermiyor, fakat filmi 7 bölüme ayırmak ve böylece kronolojik olarak izlemek mümkün. Başlangıç, üvertür, 3 uzun hikaye ve bitiş olarak filmi parçalara ayırabilir ve bu sırayı takip ederek yeniden izleyebilirsiniz. Vincent Vega'nın 1964 Model Chevelle Malibu arabası filmin ardında çalındı. Filmde John Travolta'nın canlandırdığı karakter, gerçek hayatta Tarantino'ya ait olan bu araba ile hoş bir yolculuk yapıyordu. Fakat film izleyici ile buluştuktan sonra bu araba çalınmıştı. 20 yıl boyunca araba hiçbir şekilde bulunamadı, fakat geçtiğimiz günlerde, iki polis çocukların eski bir araba ile uğraştığı gördü. Arabanın kayıt numarasını sorgulatan polisler, bu numaranın Oakland'de bulunan başka bir araba ile aynı numaraya sahip olduğunu gördü. Oakland'deki bu araba Tarantino'nun 20 yıl önce çalınan arabasıydı.

Filmin bütçesi yalnızca 8.5 milyon dolar. 5 Milyon dolar filmde rol alan aktörlere ayrıldı ve 3.5 milyon dolar ile film çekildi. Film Amerika'da gösterime girmesinin ardından ilk haftasında 5 milyon dolar, ilk haftasonunda ise 9.3 milyon dolar gelir elde etti. 1994 yılında gösterime giren 18 yaşından büyükler için olan filmler arasında en başarılı üçüncü filmi. Gerçek Yalanlar (146.2 milyon dolar) ve Hız (121.2 milyon dolar) bu kategoride en fazla geliri elde eden ilk iki filmi. Forrest Gump'ın 329.6 milyon dolar ile damgasını vurduğu 1994 yılında, Pulp Fiction en başarılı ilk 10 filmde biriydi. Film 100 milyon dolar kazandı fakat bu noktaya gelmek oldukça uzun zaman aldı.

Kısıtlı bütçesi göz önüne alındığında Tarantino'nun filmi büyük bir başarı elde etmesine rağmen ilk başlarda film yeterince kazanmıyordu. Pulp Fiction 178 gün gösterimde kaldıktan sonra 100 milyon dolara ulaşmıştı (yalnızca Amerika'da). Kıyaslama amaçlı bir bilgi vermek gerekirse, Harry Potter ve Ölüm Yadigarları'nın 100 milyon dolara ulaşması yalnızca 2 gün almıştı.

Vincent Vega karakteri Michael Madsen için yaratıldı. Tarantino, Samuel Jackson ve Amanda Plummer gibi seçilmiş aktörler için özel sahneler hazırlıyordu. Fakat aktörler arasında öyle bir isim vardı ki, Tarantino onun sahneleri üzerinde oldukça titiz ve özverili davranıyordu. Bu aktör Michael Madsen'di ve Vincent Vega'yı canlandırması planlanıyordu. Fakat filmin senaryosunun tamamlanmasına 2 hafta kala Madsen filmde oynayamayacağını bildirdi ve Wyatt Earp çekimlerine başladı.

Michael Madsen, Blonde'ın ikiz kardeşi olabilirdi Tarantino bir filmde yarattığı karakterleri farklı bir filmde yine karşımıza çıkarmasıyla tanınıyor. Bu durum göz önüne alındığında, eğer Michael Madsen Vincet karakterini canlandırsaydı, izleyiciler büyük bir sürprizle karşılaşacaktı: Vincent ve Mr. Blonde (Madsen'in Reservoir Dogs filmde canlandığı karakter) kardeş oldukları için, Madsen ikiz kardeşlerin ikisini de canlandırmış olacaktı.

Gimp, Top Gear'ın Stig karakterine ilham kaynağı oldu

Top Gear programında gizemli bir karakter olan Stig, Pulp Fiction karakterlerinden Gimp göz önüne alınarak yaratıldı. Hatta ilk fikir Stig karakterinin ismini Gimp olarak bırakmak yönündeydi. Fakat Gimp ismi ile rol almak isteyen bir yarış sürücüsü bulmak oldukça zordu.

Butch'ın çok daha genç bir karakter olması planlanıyordu Tarantino bu bölümü 'genç bir boksör' başlığı ile yazmıştı ve bu rol için Matt Dillon düşünülüyordu. Fakat Matt bu rolü alıp almamak üzerine çok düşünüyordu ve Pulp Fiction ekibi rolü Bruce Willis'e teklif etmeyi kararlaştırdı. Vince rolü kendisine teklif edilmediği için bir süre düşünen Willis, sonunda Butch rolünü kabul etti. Tarantino klasik masa oyunlarını seviyor ve Pulp Fiction ile bunu bize gösteriyor

Tarantino'nun masa oyunlarına düşkünlüğü herkes tarafından biliniyor. Bu sebeple Pulp Fiction, 'operasyon' ve 'hayat oyunu' gibi oyunlardan özellikler içeriyor. Söylenenlere göre Tarantino uzun uğraşlar sonunda John Travolta'yı ikna etmiş ve ona tüm gün süren Welcome Back Kotter, Grease ve Saturday Night Fever masa oyunlarını oynatmış.

Vincent'in filmde tercih ettiği kitaplar gerçek zevklerini yansıtıyor. Vincent 'Modesty Blaise' gibi ucuz kurgu metinler okumayı gerçek hayatta da seviyor. Tarantino uzun zamandır O'Donnell'in bu romanını perdeye taşımak istediğini söylemişti ve hatta 2003 yılında çekilen 'Benim Adım Modesty' isimli filmin altına imzasını atmıştı. Tarantino Mia karakteri için Uma Thurman'ı çok istedi, fakat ilk tercihi başkasıydı. İhtimal dahilindeki diğer Mia'lar kimlerdi? Bu sorunun cevabı için bir liste oluşturduk: Isabella Rossellini, Julia Louis-Dreyfus, Meg Ryan, Alfre Woodard, Halle Berry, Daryl Hannah ve Michelle Pfeiffer. Yine de belirtmek gerekiyor ki, Tarantino'nun ilk tercihinin Pfeiffer olduğu söyleniyor.

Filmin orijinal afişi oldukça pahalı. Film için hazırlanan ilk afişte Uma Thurman LuckyStrike paketinden aldığı bir sigarayı içiyor. Fakat Miramax'ın LuckyStrike ile bir anlaşması yoktu ve ilk afişin ardından LuckStrike Miramax'ı dava etmekle tehdit ediyordu. Bunun üzerine ilk poster tasarımı iptal edildi. Bu ilk afişlerden bugün bulup satın almak isterseniz bir kaç yüz bin dolar ödemeniz gerekebilir.

Jules rolü Jackson için yazılmıştı ama Jackson bu rolü neredeyse alamıyordu

Tarantino Jules karakterini yaratırken aklında bu rol için Jackson bulunmaktaydı. Oyuncu seçimlerinde bu rol için Paul Calderon boy gösterince, Tarantino gördükleriyle büyüldü ve neredeyse rolü Calderon'a vermek üzereydi. Tüm bu olup bitenleri duyan Jackson derhal Los Angeles'a gitti ve rolü için yeniden seçmelere girdi ve rol kendisine verildi.

18Yüzbaşı Koons'un oldukça ünlü bir karakter ile bir ilişkisi olabilir

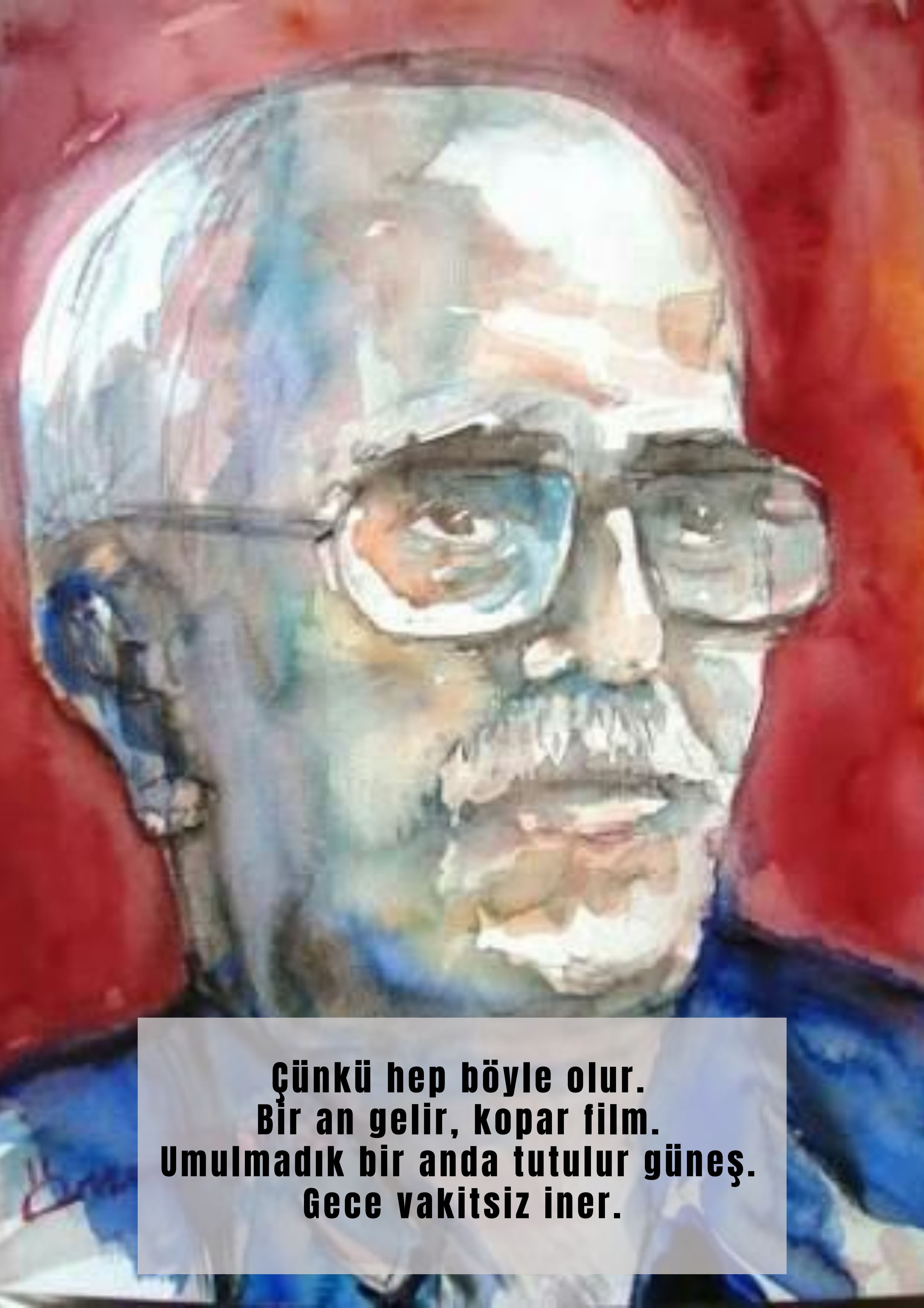
Oldukça ünlü derken, Tarantino'nun dünyası için ünlü bir isim aslında. Geniş bir kitle tarafından iddia edildiğine göre Christopher Walken'in canlandığı Yüzbaşı Koons karakteri, Django Unchained karakterlerinden Crazy Craig Koons'un bir devamı niteliğinde.

Filmin bazı bölümlerini Robert Rodriguez yönetti

Tarantino Jimmie karakterini canlandırmak üzere kameraların karşısına geçtiğinde, filmi yönetecek bir kişiye ihtiyaç duyuldu. Bu kişi Robert Rodriguez'di. Tarantino ve Rodriguez başka projeler üretmek için daha sonra tekrar bir araya geldi ve ortaya From Dusk Till ve Grindhouse gibi işler çıktı.

Herkesin bildiği 'O' sahnede John Travolta iğneyi gerçekten saplamadı

Oldukça eleştirilen o sahnede, Travolta ölmekte olan Mia'nın hayatını kurtarmak için ona adrenalin vermek zorundaydı. Bu sahneyi çekmek herkes için oldukça stresliydi. Tarantino bir çözüm yolu bulmuştu: İğne Mia'ya saplandı ve ardından Travolta'nın iğneyi çıkartma anı kameralara alındı. Daha sonra bu görüntüler post prodüksiyon esnasında geri sarılarak Tarantino gerçekten iğneyi saplıyormuş gibi gösterildi. Film dünyasından bir sihirbazlık!

**Çünkü hep böyle olur.
Bir an gelir, kopar film.
Umulmadık bir anda tutulur güneş.
Gece vakitsiz iner.**